

Arrest

nr. 336 392 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2025.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige elfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet in overweging. Tegen deze beslissing ging verzoeker niet in beroep.

De commissaris-generaal nam zijn derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 199 319 van 7 februari 2018. Zijn cassatieberoep werd verworpen door de Raad van State.

In het kader van zijn vierde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 209 000 van 7 september 2018.

In het kader van zijn vijfde, zesde en zevende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

In het kader van zijn achtste en negende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Zijn beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad bij arresten nr. 266 485 van 11 januari 2022 en nr. 279 930 van 9 november 2022.

In het kader van zijn tiende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en zijn familie nog steeds wordt bedreigd, de druk verhoogd is ‘omwille van de naam van zijn vader, die een joodse naam heeft, met alles wat er gaande is in Gaza’, zijn vader heeft dit zo aan hem verteld. Hij weet niet of dit laatste te maken heeft met zijn eerdere problemen. Hij legt geen bijkomende stukken neer in kader van zijn huidig verzoek.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek. Hij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij baseert zich nog steeds op de reeds eerder door hem aangehaalde problematiek, met name dat hij in het verleden een getuige was van het in brand steken van een politiekantoor en hij hiervan een getuigenis aflegde bij de politie. Hij geeft immers aan dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Het hoeft dan ook geen betoog dat zijn loutere verwijzing, in het kader van zijn huidig verzoek, naar de eerder door hem aangehaalde problemen geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS.

(ii) omtrent zijn verklaringen dat de druk verhoogd is omwille van de joodse naam van zijn vader en ‘alles wat er gaande is in Gaza’, dient opgemerkt dat hij hieromtrent geen enkele informatie weet te verschaffen, hij weet zelfs niet eens of dit iets te maken heeft met zijn eerdere problemen. Verzoeker hiernaar gepeild, kan slechts opmerken ‘ik weet het niet, hij (vader) vertelt me dat gewoon’. Mocht hij menen dat de naam van zijn vader een belemmering vormt voor zijn terugkeer naar Egypte is het toch niet meer dan logisch dat hij zich hieromtrent terdege zou hebben geïnformeerd, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij contact heeft gehad met zijn vader. Zijn totale onwetendheid ondermijnt op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid en bijgevolg leidt ook dit element niet tot een andere beoordeling in zijn dossier.

(iii) er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name

het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Egypte om die reden zal worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Egypte' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Egyptische samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Egypte een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Egypte niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Egypte bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de Egyptische waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Egypte zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De duur van zijn verblijf in België is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Egyptische normen en waarden.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een verblijf/integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De loutere bewering dat verzoeker onvermogen is, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Egypte sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Egypte door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

10. Het algemeen verwijzen naar de problematische en zorgwekkende situatie van koptische christenen in Egypte en zijn persoonlijke achtergrond als koptisch christen, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 september 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stoort zich eraan dat bij de beoordeling van zijn huidige, elfde, verzoek om internationale bescherming, net zoals bij de voorgaande verzoeken, telkens wordt teruggegrepen naar de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming dat hij heeft ingediend in 2015. Al zijn navolgende beschermingsverzoeken werden onontvankelijk verklaard, maar de situatie in zijn land van herkomst is inmiddels geëvolueerd. Verweerder geeft dit volgens hem ook impliciet toe, aangezien hij de landeninformatie uit 2015 die hij aanvankelijk heeft gebruikt heeft geactualiseerd met informatie uit 2019 en – meest recent – 2021. Verzoeker meent dat dit geen ernstige manier is om zijn huidige beschermingsverzoek te behandelen. In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met zijn langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst, die maakt dat het netwerk waar hij aldaar op zou kunnen rekenen hoe langer hoe meer is afgebrokkeld. Bovendien werd de actuele situatie van Koptische christenen in Egypte niet op een deugdelijke wijze onderzocht en wijst verzoeker erop dat hij “een Joodse naam” heeft. Gelet op dit alles besluit verzoeker dat er aanleiding is om de bestreden beslissing minstens te vernietigen, ook al betreft het thans een elfde verzoek om internationale bescherming.”

5. Met voormeld betoog brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 mei 2025.

5.1. De Raad herinnert er vooreerst aan dat een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals reeds werd opgemerkt in punt 2 van dit arrest, uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in deze de middelen in zijn verzoekschrift uitbreidt waar hij stelt dat de situatie in zijn land is geëvolueerd maar toch wordt teruggegrepen naar de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek in 2015. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat zijn volgende beschermingsverzoeken steeds werden beoordeeld in het kader van actuele landeninformatie. Zo werden in het kader van zijn negende beschermingsverzoek verzoekers asielmotieven beoordeeld in het licht van actuele informatie over de situatie van koptische christenen in Egypte, zoals blijkt uit 's Raads arrest van 9 november 2022 met nr. 279 930.

Waar verzoeker aanklaagt dat bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas steeds wordt teruggegrepen naar de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, ingediend in 2015, stelt de Raad aldus vast dat verzoeker in deze de middelen in zijn verzoekschrift uitbreidt. Bovendien ontkent noch betwist verzoeker dat hij zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierop voort te bouwen, slaagt verzoeker er niet in de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn vorige beschermings-verzoeken omtrent de voorgehouden problemen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker nogmaals benadrukt dat hij “een Joodse naam” heeft, kan worden verwezen naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal in dit verband terdege motiveert: *“Waar u nog stelt dat de druk verhoogd is omwille van de joodse naam van uw vader en ‘en alles wat er gaande is in Gaza’ dient opgemerkt dat u hieromtrent geen enkele informatie weet te verschaffen, u weet zelfs niet eens of dit iets te maken heeft met uw eerdere problemen. U hiernaar gepeild kunt slechts opmerken ‘ik weet het niet, hij (vader) vertelt me dat gewoon’ (Verklaring Volgend Verzoek dd.08.04.2024 punt 17). Mocht u menen dat de naam van uw vader een belemmering vormt voor uw terugkeer naar Egypte is het toch niet meer dan logisch dat u zich hieromtrent terdege zou hebben geïnformeerd, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u contact heeft gehad met uw vader. Uw totale onwetendheid ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid en bijgevolg leidt ook dit element niet tot een andere beoordeling in uw dossier.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hierover anders doet oordelen.

Een enkele verwijzing naar de algemene situatie voor koptische christenen in Egypte, volstaat voorts niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Zoals er in het verleden al herhaaldelijk op werd gewezen, onder meer in 's Raads arrest nr. 279 930 van 9 november 2022, kan het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

5.2. Dat de veiligheidssituatie in Egypte sinds 2015 is geëvolueerd, wordt niet ontkend. De commissaris-generaal heeft daarom, ook in het kader van het thans voorliggende beschermingsverzoek, de situatie opnieuw geanalyseerd op basis van geactualiseerde landeninformatie, met name de COI Focussen van 11 december 2019 en 17 september 2021.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie moet de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

5.3. Verzoeker herhaalt de argumenten van zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting verwijst naar zijn langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst. In punt 9 van de voormelde beschikking werd hierop al concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde verklaringen te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO